

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

ítélete

Az ügy száma: Pfv.I.20.995/2024/11.

A tanács tagjai: Nyíróné dr. Kiss Ildikó a tanács elnöke

Dr. Mocsár Attila Zsolt előadó bíró

Dr. Cseh Attila bíró

Dr. Parlagi Mátyás bíró

Dr. Szabó Klára bíró

A felperes: felperes (cím)

A felperes képviselője:

Dr. Anda Péter Ügyvédi Iroda (cím1,

ügyintéző: dr. Anda Péter ügyvéd)

Az alperesek: alperes1 (cím2) I. rendű,

alperes2 (cím3)

II. rendű

Az alperesek képviselője:

Dr. Barabás Éva ügyvéd (cím4)

A per tárgya: házastársi közös vagyon megosztása

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

a felperes

A másodfokú bíróság és a jogerős határozat száma:

Fővárosi Ítéltábla 17.Pf.20.647/2023/8.

Az elsőfokú bíróság és határozatának száma:

Fővárosi Törvényszék 31.P.20.753/2021/73/I.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálattal támadott részében hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesek részére személyenként 95.250 (kilencvenötezer-kétszázötven) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A meg nem fizetett 3.254.245 (hárommillió-kétszázötvennégyezer-kétszáznegyvenöt) forint felülvizsgálati eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az alperesek testvérek, édesapjuk, néhai KJJ (a továbbiakban: az örökhagyó) a felperes házastársa volt. Életközösségük 1996. április 1-től 2018. április 1-ig tartott, 1996. december 21-én kötöttek házasságot. Az örökhagyó 2018. július 25-én a házasság felbontása

íránt keresetlevelet terjesztett elő, a per a 2019. december 24-én bekövetkezett halála miatt megszűnt.

[2] Az örökhagyó bérlője volt a helység, utca, házszám szám alatti 63 m²-es, kétszobás, önkormányzati bérlakásnak (a továbbiakban: K utcai ingatlan). Az örökhagyó 1993. december 22-én kedvezményes vételáron megvásárolhatta az akkor 2.366.666 forint forgalmi értékű K utcai ingatlant, kedvezményes vételárként a forgalmi érték 15%-át, 355.000 forintot kellett megfizetnie. A vételárból a szerződéskötéskor (1993. december 22.) megfizetett 60.000 forintot, az egyszeri befizetésére tekintettel további 9.800 forint árengedményben részesült, a hátralékos 285.200 forintot 35 év alatt évi 3% kamat mellett, havi 1.099 forint törlesztőrészlet megfizetésével kellett teljesítenie.

[3] Az örökhagyó a 60.000 forint vételárrészt a munkáltatójától 5 évre kapott kamatmentes kölcsönből teljesítette, a munkáltatói kölcsönt 1994. január 1-től havi 1.000 forint részletben kellett visszafizetnie. Az örökhagyó 1994. január 1-től 1996. április 1-ig 27.000 forintot fizetett vissza, ezt követően 33.000 forintot a felperessel közösen törlesztett.

[4] Az örökhagyó 1994. január 1-től 1996. április 1-ig 29.673 forint vételárresztet fizetett meg. 1996. április 1-től 2016. március 24-ig a felperessel közösen 262.661 forintot, és végtörlesztésként még 83.315 forintot teljesített. A felperes és az örökhagyó a K utcai ingatlan vételárának törlesztésére összesen 378.976 (345.976 forint + 33.000 forint) forintot fizetett meg, ami a 2.366.666 forint forgalmi érték 16%-a.

[5] A K utcai ingatlan beköltözhető forgalmi értéke 53.200.000 forint, a lakott forgalmi értéke 31.900.000 forint, a két összeg különbözete 21.300.000 forint. A beköltözhető forgalmi érték 16%-a 8.512.000 forint.

[6] A felperes az örökhagyó halálát követően nem engedte be az alpereseket a K utcai ingatlanba, azt kizárólagosan használta. A K utcai ingatlan egésze használatának havi ellenértéke 110.000 forint.

[7] A felperes az örökhagyóval közös gépkocsiját a keresztlányának adta, ezt követően 2016-ban a különvagyonából vásárolt egy Suzuki típusú személygépkocsit 580.000 forintért. Az örökhagyó 2018. augusztus 16-án a közte és a felperes között létrejött szerződés alapján a különvagyonából 500.000 forintot fizetett a felperesnek. A Suzuki személygépkocsi (63. tétel) forgalmi értéke 1.000.000 forint. A felperes nem biztosította az alpereseknek a gépkocsi használatát. A gépkocsi használata ellenértékének havi összege 171.450 forint.

[8] A felperes 2015. április 21-én Fundamenta lakás-előtakarékossági szerződést kötött (64. tétel). A szerződés alapján 2018. március 31-ig 751.356 forint befizetést teljesített. Az állami támogatás összegére nem vált jogosulttá.

[9] Az örökhagyó OTP megtakarítási számlával és OTP lakossági folyószámlával is rendelkezett (65. tétel). A megtakarítási számlán elhelyezett összegből a házastársi közös vagyon körébe 2.101.729 forint, a lakossági folyószámlán lévő összegből a házastársi közös

vagyon körébe 672.144 forint tartozott, összesen 2.773.873 forint. A felperes az örökhagyó OTP lakossági folyószámlájáról az örökhagyó halálát követően felvett 127.185 forintot.

[10] A felperes OTP lakossági folyószámlájának egyenlege 174.492 forint volt, OTP értékpapírszámlájának egyenlege 6.102.906 forint (66. tétel).

A felperes keresete, az alperesek viszontkeresete, a felek védekezése

[11] A felperes keresetében kérte a házastársi közös vagyon megosztását. Érvelése szerint a K utcai ingatlan vételárának egy részét a házassági életközösség időtartama alatt az örökhagyó az ő közreműködésével a házastársi közös vagyon terhére teljesítette. Az alperesek a ráfordítása megtérítése jogcímén 28.548.450 forint, továbbá a K utcai ingatlanból való távozására figyelemmel 18.900.000 forint lakáshasználati jog ellenérték megfizetésére kötelesek. Kérte a Suzuki típusú gépkocsi tulajdonába adását, vállalta a megváltási összeg megfizetését. Az örökhagyó OTP megtakarítási számláján és lakossági folyószámláján lévő összeg fele részének (1.748.871 forint és 143.594 forint) megfizetésére kérte kötelezni az alpereseket.

[12] Az alperesek elismerték a közös vagyonból a különvagyonra megvalósult ráfordítás megtérítésének igényét, a házastársi közös vagyonból fizetett vételárhátralék fele összegének megfizetését vállalták. Nem vitatták a lakáshasználati jog ellenérték jogalapját. A házastársi közös vagyon megosztását maguk is kérték, ennek keretében értékkülönbözet megfizetésére kérték kötelezni a felperest. Az örökhagyó folyószámlájáról a halálát követően a felperes által felvett 127.185 forint és késedelmi kamata, a K utcai ingatlant érintő többlethasználati díj, valamint a Suzuki személygépkocsi használatával kapcsolatos többlethasználati díj és ezen összegek késedelmi kamatának megfizetésére kérték kötelezni a felperest.

[13] A felperes az örökhagyó bankszámlájáról felvett 127.185 forintba beszámítani kérte a K utcai ingatlanra általa befizetett közös költség összegébe.

Az első- és másodfokú ítélet

[14] Az elsőfokú bíróság ítéletével a házastársi közös vagyont megosztotta, meghatározta azoknak a vagyontárgyaknak a körét és értékét, melyeket a felperes, valamint az alperesek tulajdonába adott, kötelezte az alpereseket, hogy egymás közt egyenlő arányban házastársi közös vagyon megosztása jogcímén 192.271 forint értékkülönbözetet fizessenek meg a felperesnek. Kötelezte a felperest, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követő 30 nap alatt adja az alperesek birtokába kiürített állapotban a K utcai ingatlant és kötelezte az alpereseket, hogy a birtokba adással egyidőben fizessenek meg egymás közt egyenlő arányban a felperesnek 10.650.000 forint lakáshasználati jog ellenértéket. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

[15] Ítélete indokolásában foglaltak szerint a felperes és az örökhagyó a K utcai ingatlan kedvezmény nélküli 2.366.666 forint teljes vételárának 16%-át egyenlítette ki együttesen, amit az ingatlan jelenlegi forgalmi értékéhez arányosított. Az aggálytalan igazságügyi ingatlanforgalmi szakértői véleményből megállapíthatóan a K utcai ingatlan jelenlegi forgalmi értéke 53.200.000 forint, ennek 16%-a 8.512.000 forint, melynek fele része, 4.256.000 forint illeti meg megtérítési igényként a felperest az örökhagyó különvagyoni ingatlanára a házastársi közös vagyonból megvalósult ráfordítás megtérítésének jogcímén.

[16] A felperes a K utcai ingatlant az örökhagyóval közösen lakta, ezért lakáshasználati jog ellenértékeként a beköltözhető és a lakott forgalmi érték különbözete felének a megtérítésére jogosult. A beköltözhető forgalmi érték 53.200.000 forint, a lakott forgalmi érték 31.900.000 forint, a két összeg különbözete 21.300.000 forint, ennek fele 10.650.000 forint.

[17] A házastársi közös vagyon részei a lakásberendezési tárgyak, a Suzuki személygépkocsi (63. tétel), a Fundamenta lakástakarékpénztári megtakarítás 751.356 forint (64. tétel), az örökhagyó OTP számláin elhelyezett megtakarítás 2.773.843 forint (helyesen 2.773.873 forint) (65. tétel), a felperes OTP folyószámlájának egyenlege 174.492 forint, összesen 4.742.491 forint. Ebből a felperes és az alperesek jutója 2.371.245 forint. A felperes birtokában 1.968.648 forint összérték van, a különbözet 402.597 forint.

[18] A felperes értékpapírszámláján elhelyezett 6.102.906 forint a felperes különvagyona.

[19] A felperes nem tette lehetővé a K utcai ingatlan és a Suzuki személygépkocsi alperesek birtokába adását, használatának biztosítását, ezért többlethasználati díj megfizetésére köteles a vagyontárgyak használatáért. A felperes is jogosult volt ezeknek a vagyontárgyaknak a használatára, ezért a használatuk ellenértékeként meghatározott összeg fele részének megfizetésére köteles. A K utcai ingatlan esetében ez az összeg 1.470.385 forint, a Suzuki gépkocsi esetében 2.486.025 forint. Összesen 3.956.410 forint megfizetésére köteles az alpereseknek, és ezen összeg után középátlagos időponttól késedelmi kamat megfizetésére, ami 509.916 forint, a teljes összeg 4.466.326 forint.

[20] A felperes jogosult 4.256.000, és 402.597 forintra, összesen 4.658.597 forintra. Az alperesek jogosultak ezzel szemben 4.466.326 forintra. A kettő különbözete 192.271 forint, melynek megfizetésére kötelesek az alperesek. Ezen túlmenően még a lakáshasználati jog ellenértékére jogosult a felperes.

[21] A felperes 130.000 forint közös költséget fizetett meg az alperesek helyett, ez az összeg kompenzálja az általa az örökhagyó számlájáról felvett 127.185 forintot.

[22] A K utcai lakással és a Suzuki gépkocsival kapcsolatos költségei megtérítésére, illetve ezek beszámítására azért nem jogosult a felperes, mert erre vonatkozóan a perfelvétel lezárása előtt kérelmet, tényeloadást, bizonyítási indítványt nem terjesztett, nem adott elő, továbbá keresetváltoztatás iránti kérelmet sem.

[23] A felek fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben kijavította, és részben megváltoztatta: a felperes tulajdonába adta a felperes OTP értékpapírszámláján nyilvántartott 6.102.906 forintot (66. tétel), így a felperes tulajdonába adott házastársi közös vagyon összértékét 8.080.754 forintra felemelte. Mentésítette az alpereseket értékkülönbözlet megfizetése alól, és kötelezte a felperest, hogy az alpereseknek személyenként 1.882.520 forintot és az alperesek között egyenlő arányban 127.185 forintot 15 napon belül fizessen meg, valamint ezen összeg után 2021. május 30-tól a kifizetés napjáig számított késedelmi kamatot. Egyebekben – a per főtárgya tekintetében – az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[24] Ítélete indokolásában kifejtette, hogy a felperes megtérítési igényének elbírálásával összefüggésben annak volt jelentősége, hogy a K utcai ingatlan tulajdonjogának megszerzésekor mennyi volt a forgalmi érték, és ehhez a forgalmi értékhez hogyan aránylott a házastársi közös vagyonból teljesített vételár rész. A K utcai ingatlan adásvételi szerződéséből azonban nem állapítható meg a szerzéstől forgalmi érték és így a vételár kedvezmény mértéke sem. A szerződésben hivatkozott, az állami tulajdonban álló házingatlanok elidegenítésének szabályozásáról szóló 32/1969. (IX.30.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet) és a végrehajtásáról szóló 16/1969. (IX.30.) ÉVM-MÉM-PM együttes rendelet (a továbbiakban: Vhr.), továbbá Budapest Főváros Közgyűlésének 15/1991. (VI.27.) számú önkormányzati rendelete (a továbbiakban: önkormányzati rendelet) alapján azt lehetett megállapítani, hogy a szerződésben rögzített 355.000 forint vételár nem a K utcai ingatlan forgalmi értékének felel meg. Az adásvételi szerződésben meghatározott vételár a forgalmi érték „valamilyen” kedvezménnyel csökkentett összege. A vételár meghatározása során nem a Korm. rendeletről, hanem az önkormányzati rendeletről kellett kiindulni, figyelemmel arra, hogy az önkormányzati rendelet 4. §-a szerint az önkormányzat az öröklások vételárát az ingatlan tényleges forgalmi értékéhez igazodóan a Vhr.-ben foglaltaktól eltérően állapította meg. A vételár nem lehet alacsonyabb a bekölthető forgalmi érték teljes összegének 15%-ánál.

[25] A felek nem terjesztettek elő az önkormányzati rendelet szerinti értékbecslést, az adásvételi szerződés pedig a K utcai ingatlan forgalmi értékét nem tartalmazta, ezért a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a vételkori forgalmi értéket nem lehetett megállapítani. A felperesnek kellett volna bizonyítania a megtérítési igényével összefüggő állításait, így a K utcai ingatlan vásárláskori forgalmi értékét. A felperesnek az volt az álláspontja, hogy azt a forgalmi értéket kell figyelembe venni, amit képviselt a K utcai ingatlan az örökhagyó halálakor. A felperes azonban az elsőfokú bíróság által alkalmazott számítási módot nem kifogásolta, ezért a felperes megtérítési igényének elbírálásakor abból kellett kiindulni, hogy az örökhagyó különvagyona (a K utcai ingatlan) a közös vagyonból a különvagyoni ingatlan szerzéstől forgalmi értékének 16%-át fordították. A felperes alaptalanul minősítette aggályosnak az igazságügyi ingatlanforgalmi szakértői véleményben foglaltakat. Megtérítési igénye elbírálásának szempontjából nem volt alapvető az örökhagyó halálának időpontja.

[26] A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy a Suzuki típusú személygépkocsi a házastársi közös vagyon része, fele részének ő a tulajdonosa, a másik fele részének egyharmadát öröklés jogcímén szerezte meg. Ezen vagyontárgyat érintően eshetőlegesen előterjesztett (másodlagos) kereseti kérelme a vagyontárgyra vonatkozó adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítására irányult. Elsődleges keresetének alapjaként azt adta elő, hogy a Suzuki gépkocsit a különvagyonából a közös vagyonba utalta

ajándékozási szerződéssel. Későbbi nyilatkozata szerint a gépkocsi közös vagyon, annak fele részét örökölték az alperesek. Az ajándékozási szerződés érvénytelenségének megállapítása iránti másodlagos keresetét arra az esetre terjesztette elő, ha a bíróság azt állapítaná meg, hogy a házassági életközösség az örökhagyó halála előtt megszűnt. Az elsőfokú bíróság a Suzuki gépkocsit házastársi közös vagyonnak minősítette, a felperes tulajdonába adta, ennek figyelembevételével határozta meg az értékkiegyenlítés összegét. A felperes és az örökhagyó az életközösségük megszűnését követően kötötték meg az ajándékozási szerződést, annak érvényességéhez a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 4:41. § (1) bekezdése szerinti alaki követelményeket nem kellett megtartani. Emiatt a szerződés nem érvénytelen, a felperesnek a tulajdonjog megállapítása iránti keresetét nem lehetett teljesíteni.

[27] A felperes nem bizonyította, hogy az értékpapírszámláján elhelyezett összeg a különvagyonát képezte, a számla egyenlege 6.102.906 forint a házastársi közös vagyon értékét növelte.

[28] A felperes és az örökhagyó közös vagyonát képező ingóságok (a másodfokú bíróság által javított) forgalmi értéke összesen 52.000 forint, a Suzuki gépkocsi forgalmi értéke 1.000.000 forint, az örökhagyó OTP számlakövetelése 2.773.843 forint, a Fundamenta lakásmegtakarítás összege 751.356 forint, a felperes bankszámláján lévő összeg 174.492 forint, az értékpapírszámla egyenlege 6.102.906 forint, a közös vagyon összértéke 10.854.597 forint, ebből a volt házaspár jutója 5.427.298 forint.

[29] Többlethasználati díj jogcímén (K utcai ingatlan és Suzuki személygépkocsi) az alpereseknek járó összeg 5.367.684 forint. A felperes fellebbezésében sérelmezte a használati díj fizetési kötelezettségét, azonban az elsőfokú ítélet ezen rendelkezésének megváltoztatása iránt fellebbezési kérelmet nem terjesztett elő. Ez a körülmény a felülbírálati jogkör korlátaira tekintettel kötötte a másodfokú bíróságot.

[30] A lakáshasználati jog ellenértékének számítási módját fellebbezésében nem sérelmezte a felperes, csupán a szakértői véleménnyel szembeni aggályait fogalmazta meg.

[31] Az alperesek az örökhagyó számlájáról a halálát követően felvett 127.185 forint megfizetése iránti igényüket a 2021. május 25-én előterjesztett viszontkeresetükben érvényesítették, a felperes nem vitatta, hogy ezt az összeget felvette, nyilatkozata szerint vissza is utalta a számlára. Ezen viszontkeresettel szemben a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 209. § (1) bekezdésében meghatározott határidőn belül ellenkövetelést nem számított be, az eljárás későbbi szakaszában a beszámításnak a Pp. 209. § (6) bekezdésében meghatározott feltételei nem álltak fenn, ezért a teljesített közös költség fele összegének megtérítésére irányuló követelésének eljárásjogi feltételei hiányoztak.

[32] A felperes tulajdonába adott vagyoni érték 8.080.754 forint, a felperes jutója 5.427.298 forint, a különbségként jelentkező 2.653.456 forint értékkiegyenlítés megfizetésére köteles, továbbá 5.367.584 forint többlethasználati díj, összesen 8.021.040 forint megfizetésére. Ezzel szemben a közös vagyonból a különvagyonra fordított 8.512.200 forint fele részének megtérítésére jogosult, a két összeg különbsége 3.765.040 forint, melyre

egymás között egyenlő arányban jogosultak az alperesek. Köteles továbbá a felperes jogalap nélküli gazdagodás jogcímén 127.185 forintot megfizetni az alpereseknek, és ezen összeg késedelmi kamatát.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[33] A jogerős ítélet ellen – tartalma szerint – részbeni hatályon kívül helyezése, az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatása, a keresetében foglaltak teljes körű teljesítése iránt – a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet. Érvelése szerint az örökhagyó a K utcai ingatlant érintően egyedül 33.264 forintot fizetett ki, ez az ingatlan értékének 9,3%-a volt, az életközösségük fennállása alatt a közös vagyon terhére az ingatlan értékének 90,63%-át fizették ki.

[34] Az elsőfokú bíróság nem adta indokát annak, hogy a K utcai ingatlan megvásárlásakor miért a forgalmi érték 15%-át, 355.000 forintot kellett vételárként megfizetni. Nem lehetett volna alkalmazni a 15%-os értékmegállapítást, azt, hogy az adásvételi szerződésben rögzített vételár a tényleges forgalmi értéknek a 15%-a. A másodfokú bíróság arra az álláspontra jutott, hogy a szerzés kori forgalmi érték és a vételárkedvezmény összege nem állapítható meg, ennek ellenére helybenhagyta az elsőfokú bíróság ezt érintő ítéleti rendelkezését. Ebben a körben téves a másodfokú bíróság indokolása, mert a felperes azt állította, hogy a K utcai ingatlan megszerzése kori forgalmi értéke megegyezett a szerződésben feltüntetett értékkel, ezzel szemben az alperesek állították azt, hogy a szerződésben rögzített érték nem a forgalmi érték volt, hanem a forgalmi értéknek a kedvezményekkel csökkentett része, azaz csupán vételár. Ha a másodfokú bíróságnak az volt az álláspontja, hogy a felperes nem bizonyította állításait, ebben az esetben az alperesek sem bizonyították az állításukat. Ezt alátámasztja az, hogy a másodfokú bíróság azt fejtette ki: nincs peradat a K utcai ingatlan szerzés kori forgalmi értékére. Az alpereseket terhelte a bizonyítási kötelezettség, a bizonyítatlanság következményeit nekik kellett volna viselniük. A bíróságok akkor jártak volna el helyesen, ha a Pp. 237. § (2) bekezdése alapján közlik, hogy a forgalmi érték nem egyezik a szerződésben rögzített vételárral, és tájékoztatják a feleket a bizonyíték rendelkezésre bocsátása, illetve a bizonyítás indítványozása elmulasztásának, valamint a bizonyítás esetleges sikertelenségének következményeiről.

[35] A másodfokú bíróság álláspontjának elfogadása esetében: ha a K utcai ingatlan forgalmi értéke eltért a szerződésben rögzített vételártól, a keresetet el kellett volna utasítani, nem pedig az alperesek ugyancsak bizonyítatlan állítását elfogadni. Abból, hogy a felperes esetlegesen nem bizonyította az állítását, nem következik az, hogy a forgalmi érték 16%-át fordította a felperes és az örökhagyó a közös vagyonból a K utcai ingatlan megszerzésére. A másodfokú bíróság a Pp. 346. § (4) bekezdését megsértve nem teljesítette indokolási kötelezettségét, számítást, jogszabályi hivatkozást nem tartalmaz az ítélet. Sérült továbbá a Ptk. 4:59. §-a is, azaz a bíróságok nem számolták el a közös vagyonból a különvagyonra fordított értéket.

[36] Az elsőfokú eljárásban beszerzett igazságügyi ingatlanforgalmi szakértői véleménnyel szemben is kifejtette aggályait, azonban kérdéseit a szakértő nem tudta megválaszolni, mivel

időközben elhunyt. A bíróságok elzárták a felperest attól, hogy új szakértő kirendelését megalapozottan indítványozza. Ezzel sérült a Pp. 315. § (1) bekezdése. A szakértői bizonyítás tehát félbemaradt, erre ítéleti tényállást nem lehetett volna alapítani.

[37] A másodfokú bíróság iratellenesen és tévesen állapította azt meg, hogy a felperes a használati díj fizetésére kötelező rendelkezést sérelmezte, azonban az elsőfokú ítélet ezen rendelkezésének megváltoztatása iránt fellebbezési kérelmet nem terjesztett elő. Az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező része összevontan állapította meg az alperesek fizetési kötelezettségét, a lakáshasználati jog ellenértékéből levonta a bíróság a használati díjat, ezen rendelkező résszel szemben a felperes előterjesztette fellebbezését, továbbá kifejtette, hogy miért nem jogosultak az alperesek a használati díjra. A felperes fellebbezésében megjelölte, hogy hogyan kéri megváltoztatni az elsőfokú ítéletet, ezért a másodfokú bíróság iratellenesen állapította azt meg, hogy a felperes nem kérte a használati díj megváltoztatását.

[38] Az arányos mértékű használat megállapítása nem összeegyeztethető a túlélő házastárs méltányos érdekeivel, mert a felperes addig nem tud a K utcai ingatlanból elköltözni, amíg az alperesek meg nem fizetik a lakáshasználati jog ellenértéket. Az arányos használat az örökhagyó halálára tekintettel értelmezhetetlen, ugyanis az ingatlant az alperesek nem tudták volna használni, hasznosítani az ingatlan beosztása és a felperes otthagása miatt. A szobák egymásból nyílnak, egy fürdőszoba, egy konyha van. A felek közötti rossz viszony miatt a megosztott használat nem valósulhatott volna meg.

[39] A felperest az örökhagyó házastársaként megilleti a méltányosság és a gyengébb fél védelmének (Ptk. 4:4. §) követelménye, aminek abban kell megnyilvánulnia, hogy a felperes nem kötelezhető addig a K utcai ingatlan elhagyására, illetve nem kötelezhető használati díj fizetésére, amíg a lakáshasználati jog ellenértéket meg nem kapta. A PK 279. számú állásfoglalásban is az szerepel, hogy ha a nem tulajdonos házastárs a házasság felbontását követően – a felek megállapodása vagy a bíróság határozata alapján – a másik fél különvagyonában lévő ingatlant használja, a lakás használatával kapcsolatos jogok és kötelezettségek tekintetében a lakásbérlet szabályai csak annyiban alkalmazhatók, amennyiben azt a jogviszony sajátos természete nem zárja ki. Az alperesek használati díj iránti igénye idő előtti volt, az örökhagyót megillető használati jogot nem örökölhették meg az alperesek, ezért tévesen állapították meg a bíróságok a felperes használati díj fizetési kötelezettségét. Ez sérti a PK 279. számú állásfoglalást és a Ptk. 4:77. § (2) bekezdését.

[40] Az örökhagyó halálakor a házassági életközösség már nem állt fenn, ezért a felperes özvegyi haszonélvezeti jogot nem örökölhett, és amennyiben a felperes méltányolható érdekét nem lehet figyelembe venni, akkor is egy későbbi időponttól lenne elfogadható a használati díj megítélése. Olyan időpontot kellett volna meghatározni a felperes elköltözésére is, hogy a lakhatását meg tudja oldani. A birtokbaadásra és a használati díj fizetésének kezdő időpontjára a lakáshasználati jog ellenértékének kifizetését követő 60. napot kellett volna meghatározni.

[41] A Suzuki gépkocsit illetően a felperes nem ismerte el, hogy 500.000 forintot vételárként kapott az örökhagyótól, ezzel szemben a gépkocsi a felperes különvagyonának része, a különvagyonára terhére vásárolta, az örökhagyó javára történt ajándékozás pedig érvénytelen. Abban az esetben, ha elfogadható a bíróságok álláspontja, hogy az örökhagyó

átadott a felperesnek 500.000 forintot a gépkocsi ellenértékeként, és így lett a gépkocsi közös vagyon, ez azt igazolja, hogy a gépkocsit a felperes a különvagyonából vásárolta. A bíróságok nem tisztázták, hogy az örökhagyó az 500.000 forintot a különvagyonából vagy a közös vagyonból fizette ki. Azonban az alperes különvagyonának körét a bíróságok meghatározták, így az 500.000 forintot csak a közös vagyon terhére adhatta át a felperesnek. Ebből következően a felperes háromnegyed részben tulajdonosa a gépkocsinak. Nem felel meg a valóságnak a másodfokú bíróság azon álláspontja, hogy a felperes fellebbezése nem érintette ezen részében az elsőfokú bíróság ítéletét, hiszen a fellebbezésében kifejtette, hogy amennyiben nem érvénytelen az ajándékozási szerződés, akkor is eltérően alakulnak a tulajdoni hányadok, csak a gépjármű értékének egynegyedét kellett volna megtérítenie az alpereseknek.

[42] A felperes a gépkocsit 2022 végéig nem használta, az nem az ő nevéen volt, nem volt akadálya annak, hogy az alperesek birtokba vegyék. Használati díjat legfeljebb 2022. december 14-től kérhettek volna az alperesek. A Ptk. 5:74. §-a szerint a tulajdonostársak mindegyike jogosult a dolog birtoklására és használatra, e jogot egyik tulajdonostárs sem gyakorolhatja a többiek sérelmére.

[43] Karbantartotta, javíttatta, fenntartotta a gépkocsit, a megállapított használati díj jóval kevesebb, mint amit a szakértő meghatározott, a felperes tette használhatóvá a gépjárművet és mégis neki kell használati díjat fizetnie. A bíróságok akkor jártak volna el helyesen, ha a gépjármű akkori állapotát veszik alapul a használati díj megállapításánál, amikor még a felperes a beruházásokat nem végeztette el azon. Hivatkozásait a másodfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, nem indokolta ezzel összefüggő álláspontját.

[44] A felperes az örökségből teljesített befizetést az értékpapírszámlájára, ebből következően a számlán elhelyezett összeg a különvagyon volt. Ezt a hivatkozását az elsőfokú bíróság elfogadta, amiből következően nem is hívta fel az értékpapírszámla forgalmának igazolására.

[45] Az alperesek felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban tartására és felülvizsgálati eljárási költségük megtérítésére irányult. Hangsúlyozták, hogy a felperesnek felülvizsgálati kérelmében azt kellett volna kifejtenie, hogy a perben eljáró bíróságok milyen jogszabálysértést követtek el, aminek érdemi kihatása volt a döntésükre. Az ügy érdemére kiható jogszabálysértést a felperes azonban nem jelölt meg, ebből következően felülvizsgálati kérelme nem is vezethet eredményre.

[46] A felperes felülvizsgálati kérelmében lényegében szó szerint megismételte a keresetében és a fellebbezésében előadottakat. Támadta a bíróságok mérlegelését és indokolását a korábban már kifejtett érvelésére hivatkozással, erre azonban a felülvizsgálati eljárás keretei között nincs lehetőség. Felülvizsgálati kérelmében azt kellett volna levezetnie, hogy az általa hivatkozott jogszabálysértések az ügy érdemét miben és miért befolyásolták. Az általa hivatkozott jogszabálysértéseket és érveket nem ütköztette a jogerős ítéletben foglaltakkal.

[47] A perben eljáró bíróságok levezették, hogy a szerződésben megjelölt vételár biztosan nem lehetett azonos a K utcai ingatlan forgalmi értékével. A felperes ezt a megállapítást

egyébként a felülvizsgálati kérelmében sem vitatta. Bizonyosan nem helytálló a felperes azon felülvizsgálati állítása, hogy a keresettel érvényesített és a megítélt összeg közötti eltérés abból adódik, hogy a szerzés kori forgalmi értéke nem állapítható meg a K utcai ingatlanak.

[48] Az alperesek álláspontja értelmében a szerzés kori forgalmi érték a Vhr. alapján megállapítható. A vételár 355.000 forint volt, ez a forgalmi érték kedvezménnyel csökkentett összegének felelt meg. A Vhr. értelmében öröklakásnál a vételár a forgalmi érték teljes összegének 30%-a, és 15%-a, ha az ingatlan legalább 15 éve nem részesült felújításban. Levezethető tehát, hogy a K utcai ingatlan forgalmi értéke 2.366.667 forint volt, mert ennek 15%-a, 355.000 forint vételár. A forgalmi értékhez arányosítva a vételárra a felperes és az örökhagyó együttesen 16% arányú befizetést teljesített. Ebből következően 4.256.000 forint megtérítését igényelhetette a felperes.

[49] A megtérítési igénnyel kapcsolatos állításait a felperesnek igazolnia kellett, ezt a felperes korlátozott mértékben tette meg, nem azért nem vezetett teljes mértékben eredményre a keresete, mert a bíróság anyagi pervezetési kötelezettségét nem teljesítette.

[50] Indokolási kötelezettség megsértését is állította felülvizsgálati kérelmében a felperes, habár a másodfokú bíróság indokolási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett.

[51] A felperes hivatkozott a Ptk. 4:59. §-ának megsértésére, de ezzel kapcsolatos indokolást nem terjesztett elő, így a hivatkozása értelmezhetetlen.

[52] Új szakértő kirendelésére csak akkor kerülhet sor, ha a szakvélemény aggályos. Az elsőfokú bíróság részletesen megindokolta, hogy a szakvéleményt miért nem minősítette aggályosnak. Az elsőfokú bíróság álláspontját a másodfokú bíróság osztotta. Aggályosság hiányában abból adódó jogszabálysértésre hivatkozás nem vezethet eredményre, hogy „a nem létező aggályosság nem került tisztázásra.”

[53] A lakáshasználati jog ellenérték kapcsán a felperes nem jelölt meg jogszabályi rendelkezést, melyet e körben a bíróság megsértett volna, és amiből levezethető lenne a felperes igénye. A Ptk. 4:84. § (4) bekezdése rögzíti, hogy a lakáshasználati jog ellenérték a lakás elhagyásával egyidejűleg esedékes.

[54] Az alperesek tulajdonjogot örököltek, a tulajdon jog tartalmát jelentő jogosítványaikkal nem élhettek, a felperes akadályozta meg ebben őket. Attól még, hogy a felperes is használta a K utcai ingatlant, azt az alperesek is tudták volna használni. A használati díj fizetési kötelezettség kapcsán a lakásbérlet szabályait a bíróságok nem alkalmazták, nem értelmezhető, hogy a felperes miben látja a Ptk. 4:77. § (2) bekezdésének sérelmét. A felperes használati díj fizetési kötelezettségének kezdő időpontjaként a felszólító levél kézbesítésének időpontját határozták meg a bíróságok, a felperes jogszabályi hivatkozással nem támasztotta alá ezzel kapcsolatos felülvizsgálati érvelését. A lakáshasználati jog ellenérték meghatározásával, a birtokbaadással, a használati díj fizetéssel kapcsolatban a felperes felülvizsgálati kérelmében jogszabálysértésre nem hivatkozott.

[55] Ugyancsak nem hivatkozott jogszabálysértésre a Suzuki személygépkocsit illetően. A felperes ezt a gépkocsit 2016. május 23-án vette, nem igazolta, hogy különvagyoni ráfordításból valósult meg a vétel, a gépkocsi a házastársi közös vagyon körébe tartozott. Az örökhagyó az életközösség megszűnése után 2018. augusztus 16-án 500.000 forintot fizetett a felperesnek a különvagyonából, ezt igazolja az értékpapírszámlájáról készített kivonat. A házassági bontóperben és a jelen perben rögzítették a felek a gépkocsi 1.000.000 forintos értékét, az örökhagyó az 500.000 forint megfizetésével magához váltotta a gépkocsit, így az a kizárólagos tulajdonába került. A felperes és az örökhagyó között nem ajándékozási szerződés, hanem adásvételi szerződés jött létre.

[56] Az örökhagyó halálát követően az alperesek lettek a gépkocsi tulajdonosai, azonban a felperes a használat lehetőségétől elzárta őket. Ebből a szempontból közömbös, hogy a felperes használta vagy nem a gépjárművet.

[57] Jogszabálysértésre nem hivatkozott a felperes a különvagyonával összefüggésben.

A Kúria döntése és jogi indokai

[58] A felülvizsgálati kérelem megalapozatlan.

[59] A Pp. 406. § (1) bekezdésében és a 424. § (1) bekezdésében foglaltak együttes értelmezéséből következően az eredményes felülvizsgálatot anyagi jogi vagy eljárásjogi jogszabálysértés egyaránt megalapozhatja; azonban csak akkor, ha annak az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatása volt.

[60] A Pp. 413. § (1) bekezdése és a 423. § (1) bekezdése alapján a Kúria a jogerős határozatot a felülvizsgálati kérelemben megjelölt megsértett jogszabályhely, az ott előadott jogszabálysértés, valamint a kérelem jogi indokai által meghatározott keretek között vizsgálhatja felül.

[61] Az eljárásjogi tárgyú elvi iránymutatásoknak a Pp. hatálybalépése folytán történő felülvizsgálatáról szóló 1/2017. Polgári jogegységi határozat szerint a Pp. alkalmazása körében is megfelelően irányadó a felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasításának egyes kérdéseiről szóló 1/2016. (II. 15.) PK vélemény (a továbbiakban: PK vélemény) 3. pontja szerint a felülvizsgálati kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kéri. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti. A 3. pont indokolása szerint a felülvizsgálati kérelem központi eleme a megsértett jogszabályhely megjelölése, és a jogszabálysértés körülírása, mert ezek határozzák meg a Kúria felülbírálati lehetőségének tartalmi és perjogi kereteit. A PK vélemény 4. pontjának indokolása értelmében csak azok a hivatkozások vizsgálhatók, amelyek esetében a törvény által előírt

tartalmi követelmények maradéktalanul teljesültek, az egyéb hivatkozásokat a Kúria figyelmen kívül hagyja. A PK vélemény 6. pontja értelmében, ha a fél felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítéletet több okból is támadja, vagyis több, egymástól elkülönülő jogszabálysértésre hivatkozik, valamennyi hivatkozásnak rendelkeznie kell a Pp. 413. § (1) bekezdésében meghatározott tartalmi követelményekkel. A felülvizsgálati kérelem előterjesztőjének tehát valamennyi, a jogerős ítélet jogszabálysértő voltára történő hivatkozása esetében konkrétan meg kell jelölnie az álláspontja szerint megsértett jogszabályhelyet, szövegesen elő kell adnia a jogszabálysértést és a jogszabálysértésre való hivatkozás indokait.

[62] A kifejtettekből következően a Kúria a jogerős ítéletet csak a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatta felül, valamint érdemben csak azokat a hivatkozásokat vizsgálhatta, amelyek tartalmazták a megsértett jogszabályhely megjelölését és a jogszabálysértés körülírását.

[63] A felperes felülvizsgálati kérelme a keresetében foglaltak teljes körű teljesítésére irányult. Vitatta, hogy a bíróságok a K utcai ingatlannal kapcsolatos megtérítési igényét illetően megalapozottan jutottak arra a következtetésükre, hogy az ingatlan megvásárlására vonatkozó szerződésben rögzített érték nem a forgalmi érték volt, hanem a forgalmi értéknek a különböző kedvezményekkel csökkentett része. Ezzel összefüggésben eljárási szabálysértésként – továbbiak mellett – a Pp. anyagi pervezetés szabályait tartalmazó 237. § (2) bekezdésére hivatkozott. Ezen jogszabályi rendelkezés értelmében: ha a perfelvételi nyilatkozat nem terjed ki valamely lényeges tény vonatkozásában a bizonyításra, vagy a felek között vita van abban, hogy valamely tény bizonyítása mely felet terheli, a bíróság a Pp. 237. § (1) bekezdésében foglaltakon túl tájékoztatja a feleket a bizonyíték rendelkezésre bocsátása, illetve a bizonyítás indítványozása elmulasztásának, valamint a bizonyítás esetleges sikertelenségének következményéről is.

[64] A felperes felülvizsgálati érvelése szerint mind az első-, mind a másodfokú bíróság megsértette eljárása során a Pp. 237. § (2) bekezdését {felülvizsgálati kérelem [19] bekezdése}. Fellebbezésében azonban nem kifogásolta az anyagi pervezetés szabályának az elsőfokú bíróság általi megsértését, így annak kérdése, esetleges hiányossága vizsgálatának szükségessége fel sem merülhetett a másodfokú eljárásban. A felülvizsgálati eljárás tárgya a jogerős ítélet, amely csak olyan kérdésben támadható felülvizsgálati kérelemmel, amely az első- és a másodfokú eljárásnak is tárgya volt. Ennek oka, hogy a felülvizsgálatnak csak olyan téves jogi álláspont vagy mulasztás lehet az alapja, amely az eljárás korábbi szakaszaiban is a per tárgya volt. Amely kérdéssel a másodfokú bíróság erre irányuló kérelem hiányában nem foglalkozott, azzal kapcsolatban jogszabálysértést sem követhetett el (Kúria Pfv.20.797/2016. megjelent: BH2017.232.) A Kúria ezért érdemben nem vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság megsértette-e a Pp. 237. § (2) bekezdését, illetve ezzel összefüggésben a jogerős ítélet jogszabálysértő-e.

[65] Nem volt az sem vizsgálható, hogy a másodfokú bíróság megsértette-e az őt terhelő anyagi pervezetés kötelezettségét. A másodfokú bíróság anyagi pervezetési kötelezettségének szabályát a Pp. 369. § (4) bekezdése tartalmazza: a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének, illetve eljárásának az anyagi pervezetéssel összefüggő részét az anyagi jogi felülbírálat részeként vizsgálhatja és minősítheti úgy, hogy egyúttal elvégezi a saját anyagi jogi

álláspontja szerint helyes anyagi pervezetést. A felperes azonban felülvizsgálati kérelmében nem hivatkozott a Pp. 369. § (4) bekezdésében foglaltak megsértésére.

[66] A felperes megalapozatlanul állította a Pp. 346. § (4) bekezdése megsértését arra hivatkozással, hogy az eljáró bíróságok nem teljesítették indokolási kötelezettségüket, mert az ítéletek nem tartalmaznak olyan számítást, amiből a 16%-os közös törlesztés levezethető lenne.

[67] A Pp. 406. § (1) bekezdése szerint a felülvizsgálat tárgya a jogerős ítélet, ezért a Kúria kizárólag a jogerős ítélet jogszabálysértő voltát vizsgálhatta, az elsőfokú ítéletét nem.

[68] A Pp. 346. § (4) bekezdése szerint az indokolás a bíróság által megállapított tényeket, a feleknek a per tárgyára vonatkozó kérelmét, illetve nyilatkozatát és azok alapjának rövid ismertetését, az érdemi rendelkezés tartalmára történő utalást, továbbá a jogi indokolást tartalmazza.

[69] A másodfokú bíróság ítélete indokolásának [1] és [2] bekezdése tartalmazza a bíróság által megállapított tényeket, a [3] – [24] bekezdése a feleknek a per tárgyára vonatkozó kérelmét, illetve nyilatkozatát és azok alapjának rövid ismertetését, a [25] – [62] bekezdése az elsőfokú bíróság döntését, a [89] – [136] bekezdése pedig a másodfokú döntés jogi indokolását. A jogi indokoláson belül a másodfokú bíróság a [92] – [93] bekezdésekben rögzítette a felperes megtérítési igényének elszámolása során alkalmazott jogszabályokat és azok értelmezését, a [94] bekezdésben pedig azt, hogy a jogszabály kifejtett értelmezésének megfelelően a felperes megtérítési igényének elbírálásakor annak volt jelentősége, hogy a K utcai ingatlan tulajdonjogának megszerzésekor mennyi volt a forgalmi érték, és ehhez a forgalmi értékhez képest milyen arányú volt a házastársi közös vagyonból teljesített összeg. A másodfokú bíróság a jogerős ítélet [95] – [98] bekezdésében kifejtette, hogy álláspontja szerint miért nem lehetett a perben megállapítani a K utcai ingatlan vételkori forgalmi értékét, a [99] bekezdésben pedig azt, hogy ennek ellenére milyen indokok miatt fogadta el az elsőfokú bíróság számítási módját. A felülvizsgálati érveléssel szemben a másodfokú bíróság teljesítette az ítélet indokolásának kötelezettségét, nem sérült a Pp. 346. § (4) bekezdése.

[70] A felperes felülvizsgálati kérelmében hivatkozott arra is, hogy a jogerős ítélet jogi indokolása hiányos, azonban felülvizsgálati érvelése mellett nem jelölte meg a megsértettként állított jogszabályhelyet [Pp. 346. § (5) bekezdés], ezért ezen felülvizsgálati érvelésével a Kúria érdemben nem foglalkozott.

[71] A felperes a Ptk. 4:59. §-ának megsértését is állította a megtérítési igénnyel kapcsolatban. A hivatkozott § öt bekezdésből áll, amelyek eltérő megtérítési igényeket és a megtérítés különböző szabályait tartalmazzák. A felperes nem jelölte meg, hogy álláspontja szerint a jogerős ítélet ezen jogszabályi rendelkezés melyik bekezdését sértette. Mindebből következően a Kúria érdemben ezt a hivatkozást sem vizsgálhatta.

[72] A másodfokú bíróság ítélete indokolásának [100] bekezdésében fejtette ki azt az álláspontját, melynek értelmében a szakértői vélemény értékelésével összefüggésben egyetértett az elsőfokú bíróság indokaival. Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének

[47]-[50] bekezdéseiben indokolta a szakértői véleménnyel kapcsolatos álláspontját a felperes kifogásaival összefüggésben. Az elsőfokú bíróság aggálytalannak minősítette az ingatlanforgalmi szakértői véleményt és ezekkel az indokokkal a másodfokú bíróság egyetértett.

[73] A felperes az ingatlanforgalmi szakértői véleményt érintően jogszabálysértésként az új szakértő kirendelésének a Pp. 315. § (1) bekezdésében írt szabályára hivatkozott, amely szerint: ha a kirendelt szakértő szakvéleménye aggályos és az aggályosság a szakértő által adott felvilágosítás ellenére sem volt kiküszöbölhető, a bíróság indítványra új szakértőt rendel ki. Az elsőfokú bíróság azonban aggálytalannak minősítette a szakértői véleményt és ezzel egyetértett a másodfokú bíróság is. A felperes által hivatkozott jogszabálysértés ezzel szemben arra az esetre vonatkozik, ha a kirendelt szakértő szakvéleménye aggályos. Ha a felperes a szakértői véleményben foglaltakat vitatta, annak aggályosságát állította, más jogszabályi rendelkezést, pl. a Pp. 316. § (1) bekezdését kellett volna megsértett jogszabályhelyként megjelölnie. A megfelelő jogszabályi hivatkozás elmaradása a felülvizsgálati kérelem ebben a körben történő érdemi elbírálásának akadálya.

[74] A többlethasználati díj megfizetésére vonatkozó ítéleti rendelkezést érintő felülvizsgálati kérelemmel összefüggésben arra mutat rá a Kúria, hogy a felperes felülvizsgálati kérelmének ez a része nem felel meg a Pp. 413. § (1) bekezdés *d)* pontjában foglaltaknak, amely szerint: a felülvizsgálati kérelemnek a beadványokra vonatkozó általános szabályok mellett tartalmaznia kell a Kúria döntésére vonatkozó határozott kérelmet, hogy a kérelmező milyen tartalmú döntés meghozatalát kívánja.

[75] A felperes felülvizsgálati kérelmét a keresetében foglaltak teljes körű teljesítése iránt terjesztette elő, annak II.5. pontjában azt kérte, hogy a Kúria a jogerős ítéletet változtassa meg és kötelezze az alpereseket egyetemlegesen megtérítési igény jogcímén 28.546.450 forint és kamatai (a K utcai ingatlanra fordított közös vagyoni beruházás elszámolásaként) és 18.900.000 forint lakáshasználati jog ellenérték megfizetésére. Az alperesek javára a többlethasználati díjat a bíróságok viszontkereset alapján ítélték meg. A felperes felülvizsgálati kérelme nem tartalmazott a többlethasználati díjra vonatkozó határozott kérelmet, így azt, hogy a Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása keretében utasítsa el az alperesek viszontkeresetét.

[76] Ebben a körben utal arra is a Kúria, hogy a jogerős ítélet szerint a felperes az elsőfokú ítélet elleni fellebbezését a többlethasználati díjat illetően hiányosan terjesztette elő, ezért ezzel a kérdéssel a másodfokú bíróság érdemben nem foglalkozott {jogerős ítélet [101] bekezdés}. Ebből pedig az is következik, hogy a többlethasználati díj fizetésével kapcsolatos kérdések a másodfokú eljárásnak nem képezték tárgyát, így a [64] bekezdésben már kifejtett indokok miatt nem támadható felülvizsgálati kérelemmel. E körben utal a Kúria továbbá arra, hogy a felperes a Suzuki gépkocsit érintő felülvizsgálati érvelése mellett a megsértett jogszabályhely megjelölését is elmulasztotta, emiatt is figyelmen kívül kellett hagynia a Kúriának ezen hivatkozásait.

[77] A kifejtettekből következően a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okok miatt nem jogszabálysértő, ezért azt a Kúria a felülvizsgálattal támadott részében a Pp. 424. § (1) bekezdésében foglaltak szerint hatályában fenntartotta.

A határozat rövid tartalma

[78] A felülvizsgálati kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kéri. A felülvizsgálati kérelem egyik tartalmi eleme a Kúria döntésére vonatkozó határozott kérelem, hogy a kérelmező milyen tartalmú döntés meghozatalát kívánja. A felülvizsgálati kérelemnek a Kúria döntésére vonatkozó határozott kérelmet is tartalmaznia kell.

Záró rész

[79] A Pp. 405. § (1) bekezdése alapján alkalmazásra kerülő Pp. 83. § (5) bekezdése szerint az eredménytelen felülvizsgálati kérelmet előterjesztő felperes viseli a saját felülvizsgálati költségét. A Pp. 83. § (1) bekezdésében foglaltak alapján köteles megtéríteni az alperesek felülvizsgálati eljárási költségét, amely költség az alperesek képviselőjét ellátó jogi képviselő ügyvédi munkadíjának összege, melyet a Kúria a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja és a 4/A. § (1) bekezdése alapján állapított meg.

[80] A felperes teljes személyes költségmentessége folytán meg nem fizetett felülvizsgálati eljárási illeték a Pp. 102. § (6) bekezdésében foglaltak alapján az állam terhére marad.

[81] A Kúria a felülvizsgált kérelmet tárgyaláson kívül bírálta el a Pp. 405. § (1) bekezdésének utaló szabálya által alkalmazott Pp. 376. § (1) bekezdése szerint.

[82] Az ítélet elleni felülvizsgálatot a Pp. 407. § (1) bekezdés d) pontja zárja ki.

Budapest, 2025. március 4.

Nyíróné dr. Kiss Ildikó s.k. a tanács elnöke, dr. Mocsár Attila Zsolt s.k. előadó bíró, dr. Cseh Attila s.k. bíró, dr. Parlagi Mátyás s.k. bíró, dr. Szabó Klára s.k. bíró